

AGENDA DEL MES DE GENER DE 2026

- 1 Dijous. Sta. Maria, Mare de Déu. Solemnitat.
- 4 Diumenge II de Nadal. Festa.
- 6 Dimarts. Epifania. Solemnitat.
- 11 Diumenge. Baptisme del Senyor. Festa.
- 18 Diumenge II de durant l'any. Festa.
- 25 Diumenge III de durant l'any. Festa.

Heu de saber que:

A la col·lecta de Càritas – Nadal es va recollir: 810 €

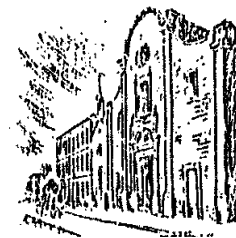
**Gràcies per la vostra generositat!
I també per les borses d'aliments!!**

El Sagrament de la Reconciliació: 30 minuts abans de la celebració de l'Eucaristia.

Telf. de l'Oratori de Barcelona: 680859537.

Web d'interès: www.oratoribarcelona.com
www.oratorigracia.com
www.arxiprestatdegracia.cat

El Cor de Sant Felip Neri

FULL INFORMATIU (192) Gener de 2026

Oratori Sant Felip Neri de Gràcia

CONEGUEM UNA MICA MÉS L'ORATORI (IV)

El "Cum Ecclesia": viure l'Any Sant com a fills de Sant Felip Neri

De cara a l'Any Sant, ara a l'horitzó, sa Santedat el Papa Francesc ens demana intensificar la pregària "per preparar-nos per viure bé aquest esdeveniment de gràcia, temps de renovació de la fe i de la vida cristiana".

En efecte, és de la pregària, de l'escolta del Senyor, de la relació viva amb Ell, de la fidelitat sempre renovada als dons de Déu, que tot allò que experimentem treu força i validesa: fins i tot allò que fas i faràs en el Congrés...

Per a la meditació d'avui us proposo algunes idees que trec de tres punts de la Butlla d'Indicació del Jubileu, "Spes non confundit" (la esperança no defrauda), com vaig fer per la meva Diòcesi a la Carta Pastoral, perquè l'Any Sant es visqui no només d'una manera folklòrica... S'haurien pogut prendre moltes altres idees, però jo vaig triar aquestes.

«Sovint ens trobem amb persones desanimades que miren la vida amb escepticisme i pessimisme».

Que el Sant Pare es refereixi al clima de desengany i desànim no és d'estranyar: ho percebem no poques vegades i per molts motius a la societat, però també a les comunitats cristianes, i a les comunitats masculines i femenines de consagrats.

Tenint en compte que l'autèntica esperança –escriu el Papa– "no és un optimisme va, sinó un do de gràcia en el realisme de la vida", esmento dues figures bíbliques:

La vídua de Sarepta, que diu: "Ara recolliré dos trossos de fusta, després aniré a preparar-me un pastís per a mi i per al meu fill: el menjarem i després morirem" ...La renúncia de la dona sembla la d'alguns davant la situació actual. Però en Elies, que li demana que li doni el poc que li queda, podem veure els que han conservat la fe en el poder de Crist i de la santa Eucaristia, recordant la petita "focaccia", com una hostia preparada per a la Consagració. De l'Eucaristia celebrada amb dignitat i de la fe en la seva

eficàcia, reneix la vida a l'Església. L'altra figura és la vídua pobra que esmenta l'Evangeli: llança els únics "dos cèntims" que li queden al tresor del Temple. Aquesta dona també ens demana que examinem la nostra consciència. Jesús l'indica com a model en el "camí de la fe". Només aquells que ho centren tot en Ell podran sortir d'aquesta crisi de fe que ha portat molts a l'apostasia de Crist. La pobresa que Jesús indica com a ideal no és indigència, sinó proximitat: lliurar-ho tot pot aixecar la vida.

El clima de decepció i desànim que veiem, no és pel fet que som més semblants a la vídua de Sarepta del primer període que no pas a la de l'evangeli?

REFLEXIÓ DE NADAL SOBRE L'URBI ET ORBI (2025)

Aquest Nadal, el Papa Lleó XIV, en la seva primera benedicció *Urbi et Orbi*, ens ha regalat un missatge intens i clar: **la pau comença en el cor i es construeix amb responsabilitat, amor i proximitat als qui més pateixen**. Enmig d'un món ferit per la guerra, les divisions i la indiferència, el Papa ens convida a mirar el **Misteri del Nen de Betlem** no només amb devoció, sinó amb compromís.

Jesús neix en un **establia**, rebutjat, invisible pels poderosos. No hi havia lloc per a ell a l'hostal. Però és precisament en aquest lloc humil on **la Llum veritable entra al món**. Aquesta realitat ens hauria de sacsejar: **Déu no tria allò que brilla als ulls del món**, sinó que s'encarna en la fragilitat per fer-se proper a tota persona, especialment als qui viuen al marge, als oblidats.

Com a comunitat cristiana a Gràcia, vivim envoltats de moltes realitats humanes: gent gran sola, famílies trencades, joves desorientats, persones que viuen amb angoixa o precarietat. També som testimonis de sofriments llunyans, que ens arriben a través de les notícies: guerres que no s'aturen, migrants que ho arrisquen tot buscant una vida millor, pobles com Gaza, Haití o Ucraïna, que viuen cada dia sense pau ni seguretat.

Davant de tot això, podríem caure fàcilment en la tristesa o en la resignació. Però el Papa ens diu: **Jesucrist és la nostra pau, i ens mostra un camí: fer-nos responsables, estimar de veritat, començar pel nostre cor**. Ens recorda que no n'hi ha prou amb desitjar la pau, cal **rebutjar l'odi i el judici**, i triar el diàleg, el perdó i la solidaritat com a actituds de vida.

La pau no es construeix només als grans fòrums internacionals. Es construeix **al cor de cadascú, a casa nostra, a les nostres relacions**

diàries, quan escoltem més que parlem, quan ens deixem tocar pel dolor aliè, quan sortim d'un mateix per fer espai a l'altre. **Quan ens atrevim a estimar, encara que sigui costós.**

El Papa ha dit: *“Déu, que ens ha creat sense nosaltres, no ens pot salvar sense nosaltres.”* Aquesta frase és clau. Ens diu que **la salvació és un do**, però també una **crida a implicar-nos, a posar-hi el cor, la voluntat, les mans**. Ens diu que Déu ens vol protagonistes del seu projecte d'amor.

A l'Oratori de Gràcia, aquesta crida pot prendre forma en coses senzilles però profundes: **tenir cura els uns dels altres, acollir amb generositat, pregar junts, escoltar amb paciència, fer espai a la fragilitat dels altres sense por**. Ser, en definitiva, una comunitat on es visqui **l'esperança**, no com una teoria, sinó com una realitat que transforma.

A mesura que s'acaba l'Any Jubilar de l'Esperança, el Sant Pare ens recorda que **Crist no passa —Crist es queda**. És la Porta que mai es tanca, és la Pau que no s'esgota. Encara que les portes santes es tanquin, **la porta del cor de Déu roman sempre oberta**. I en aquesta porta trobem consol, sentit i una nova manera de viure.

Per això, aquest any, us convido —ens convido a tots— a fer **una Pasqua petita durant l'any**, a deixar enrere l'apatia i tornar a Jesús amb cor senzill. A mirar el pessebre i veure-hi una crida: **Déu ha vingut, ve i vindrà. I nosaltres podem acollir-lo**.

Que aquest any 2026 ens trobi desperts, disponibles, oberts. I que la pau, com deia el Papa citant un poeta, **sigui com les flors silvestres: inesperada, necessària, valenta**.

Que Crist, **ens doni un cor pacificat, actiu i compassiu**. I que a l'Oratori de Barcelona, ell continuï naixent cada vegada que estímem.

Bon Any a tothom!!!

Albert Marsé Castillo